

ΣΟΒΙΕΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. ΖΑΜΙΑΤΙΝ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΡΟΛΟΪ



Συμεών Σάιζερ ήταν μεγάλος άνθρωπος: έφωτιάζε με ξύλα την παγωμένη Πετρούπολη. Όλοστρόγγυλος, κοκκινωτρίχης, λαμποκοπούσε διαρκώς σαν τόν ήλιο. Ο Σάιζερ, χθές ακόμη, ήταν παραγωγός σ' ένα ραφτάδικο. Σήμερα είχε ένα μεγάλο γραφείο, μία ώμορφη γραμματέα, τη Βερότσκα κι ένα χρυσό ρολόι στην τσέπη του γιλέκου του.

Μά η Βερότσκα—τί κρίμα!—ούτε πρόγεξε διόλου το ρολόι του Σάιζερ. Έκείνη έτρωγε με τά μάτια της το σύντροφο Κούμπας, με το λυγερό κορμί και τὰ φλογερά μάτια, το σύντροφο Κούμπας, γραμματέα του κομμουνιστικού τμήματος και συντάκτη της «Εφημερίδας του τοίχου» σ'α τα γραφεία του Σάιζερ.

Κάθε φορά που ο Συμεών Σάιζερ έπιαιζε με το ρολόι του, η Βερότσκα κούτιζε.

Κάθε φορά που ο Συμεών Σάιζερ έπιαιζε με το ρολόι του, η Βερότσκα κούτιζε. Κάθε φορά που ο Συμεών Σάιζερ έπιαιζε με το ρολόι του, η Βερότσκα κούτιζε.

—Άκουστε, συντρόφισσα Βερότσκα... Έτυχε ποτέ σας να δίτε παρόμοιο ρολόι, έ; Μά την πίστι μου, σ'ας λέω πως δεν θά έτυχε να δίτε!... Αυτό δεν είνε ρολόι, είνε ένα άριστούργημα.

Κι' άφοι το έπαιζε λίγο σ'το χέρι του, τó έχωσε σ'την τσέπη του γιλέκου του. Η Βερότσκα τότε άκουσε μία παράξενη μουσική, μία γλυκειακή κι' άσημνη μουσική όνειρου κι' άστια ενένια νότες, κρουστάλλινες: «Ήταν ή Ώρα ενένια!...»

Άλήθεια, αυτό το ρολόι ήταν ένα θαύμα! Η Βερότσκα θέλησε να ξανακούσει εκείνη την παράξενη μουσική του και με τὰ μάτια θαμπωμένα απ' τήν κατάπληξη, ρώτησε τόν Σάιζερ:

—Μπορώ νά δοκιμάσω κι' εγώ;

—Θεέ μου, τί έρώτησις; Μά βέβαια! Μπορείτε...

Η Βερότσκα πήγε κοντά του, έχωσε τὰ δάχτυλά της σ'το γούνινο γιλέκο του και πίεσε τó ελατήριο του ρολογιού. Ο Σάιζερ κείνη τή στιγμή νόμισε πως τὰ τρυφερά δάχτυλα τής Βερότσκας γάδευαν τήν καρδιά του. Μόλις θά τελείωνε λοιπόν ή μουσική του, ο Σάιζερ θά έπαιρνε τó θάρρος να τής εξομολογηθί τόν έρωτά του.

Μά μόλις σάπασε τó χρυσό ρολόι, μπήκε σ'το γραφείο ο σύντροφος Κούμπας και τού χάλασε τὰ σχέδια.

Όταν ήλθεισαν τὰ γραφεία, ο Συμεών Σάιζερ προσβυμοποίηθηκε νά συνοδεύση τή Βερότσκα σ'το σπίτι της. Οι δρόμοι ήσαν χιονισμένοι και κάθε τόσο άκουσε κανείς βόα και κεί να πέφτουν πυροβολισμοί. Η Πετρούπολη περνούσε δύσκολες μέρες...

—Μη φοβάστε... έλεγε ο Σάιζερ σ'τη Βερότσκα. «Ας ρίχνουν! Ας ρίχνουν! Είμαι εγώ εδώ περα...»

Κι' έπειτα, με κομμένη φωνή:

—Βερότσκα, ήθελα νά σ'ας πώ κάτι...

—Επιτέλους! Η Βερότσκα περίμενε απ' Ώρα αυτά τὰ λόγια του.

—Τί; τόν ρώτησε χαμογελώντας.

—Μά... γέννησε χθές ή γάτα τής μητέρας μου. Έκανε σασιουμένους ο Σάιζερ.

Η Βερότσκα τόν κούταξε κατάπληκτη. «Έπειτα, έσφιξε τὰ δόντια της γιά νά μη γελήσει.

Τήν ίδια στιγμή ή δυναξ ενένιαε τó χέρι του Σάιζερ και τού ψιθύρισε τρουχαμπή:

—«Ω, Θεέ μου! Γιά κυτάρει κεί περά!..»

Σ'τη μέση του δρόμου στεκόταν ένας άγνωστος, με στρατω-

τικό μανδύα και με σκυθρωπό πρόσωπο. Κανένας κλέφτης,, δίχως άλλο...

—Κρυφίτε σ' εκείνη τήν άμαξοπορτα... έπαιε τής Βερότσκα ο Σάιζερ, και τή έσπρωξε σ'την άκρη τού δρόμου.

«Έπειτα, θαρραλέα, προχώρησε και στάθηκε μπροστά σ'τόν άγνωστο. Έκείνη τήν έποχή ή Πετρούπολις ήταν γεμάτη κλέφτες...

«Ο άγνωστος, με τó χέρι σ'την πίσω τσέπη, κούταξε σ'τα μάτια τόν Σάιζερ. «Εκείνος, κατάχλωμος, μπόρεσε τέλος ν' άρθρώσει:

—Λοιπόν, τί τρέχει;

—Τή φωτιά σου... τού άπάντησε ο άγνωστος.

Ο Σάιζερ έβραζε από τó θυμό του. Μά κρατήθηκε. «Αναψε ένα σπύρτο και τή στιγμή που τó έφερε κοντά σ'το πρόσωπο τού άγνωστου, είδε ένα χρυσό ρολόι νά λάμπη σ'το χέρι του. Ο Σάιζερ με τάλλο χέρι έψαξε τó γιλέκο του και βλέποντας ότι ή τσέπες ήταν άδειες, άρπαξε τó χρυσό ρολόι απ' τó χέρι τού άγνωστου, φωνάζοντας:

—Ψηλά τὰ χέρια, παληοκλέφτη! Θά σου ριζώ!

Κι' έχωσε τó χέρι του σ'την τσέπη, γιά νά βγάλη τάχα τó πιστόλι του.

Η φωνή του ήταν τόσο έπιταχτική, ώστε ο κλέφτης σήκωσε τὰ χέρια ψηλά, έκανε δυό βήματα πρós τὰ πίσω κι' άξανα τó έβαλε σ'τα πόδια και γάβηκε απ' τὰ μάτια του.

Η Βερότσκα τότε έτρεξε κοντά σ'τόν Σάιζερ, πέρασε τó χέρι της σ'το μπράτσο του και τού ψιθύρισε:

—Μά πως δεν φοβηθήκατε;...

—Ω, δεν είχα φαντασθί ποτέ σ'τι είσαστε τόσο... Ναι! Τόσο...

Κι' έσκυψε τó κεφάλι της απ' τήν ντροπή.

—Γιά σ'ας, Βερότσκα, θά μπορούσα νά... έκανε θεϊλά ο Σάιζερ, και κατάπιε τήν ύπολοιπη φράση του.

Έκείνη έκανε νά τού μιλήση, μά σάπασε από τήν ντροπή της.

—Ω, γιατί δεν μου λέτε αυτό που έχετε σ'το νου σας, Βερότσκα; σ'νάει ο Σάιζερ. Δεν άντέγω πειά! Αυτήθηθε με.

—Θά σ'ας τó πώ άσπρω τó πρωί, σ'το γραφείο! τού άπάντησε ή γραμματέας του.

«Έπειτα τó έσφιξε τρυφερά τó χέρι και μπήκε σ'το σπίτι της.

Τήν άλλη μέρα, όλος ο κόσμος σ'το γραφείο ήξερε ότι ο Συμεών Σάιζερ ήταν ένας ήρωας! Και τί ήρωας! Η Βερότσκα τόν ελάτρευε!

Μά τί περίεργο! Όταν ο Συμεών Σάιζερ μπήκε σ'το γραφείο του, ήταν κατάχλωμος και ταραγμένος. Η Βερότσκα τόν κούταξε κατάπληκτη. Μά τί είχε;

—Τί συμβαίνει; Θεέ μου, τί έχετε; τόν ρώτησε.

«Έκείνος δεν τής έδωσε καμιά άπάντησι. «Έβαλε μονάχα από τήν τσέπη τού γιλέκου του τó χρυσό ρολόι και τ' άκούμπησε άπάνω σ'τα χαρτιά του γραφείου. «Έπειτα, άνοιξε τó σφύρταρι, έβγαλε από μέσα ένα άλλο χρυσό ρολόι και τó έβαλε δίπλα. Πάνω σ'το γραφείο γυάλιζαν τάρτα δυό χρυσά ρολόγια!...

—Θεέ μου! έκλεψε τόν άνθρωπο! μουρμούρισε ο Σάιζερ, άπελπισμένος. Είχα ξεχάσει τó ρολόι μου μέσα σ'το συρτάρι κι' όταν είδα τó χρυσό ρολόι τού άγνωστου, νόμισα πως ήταν τó δικό μου. Καταλάσατε, Βερότσκα, τί έπαθα;

Ναι! Η Βερότσκα είχε καταλάβει... Και γυρίζοντας τó κεφάλι της από τήν άλλη μεριά, ξέσπασε σ' ένα τρελλό γέλιο.

«Έπειτα, έτρεξε και βγήκε απ' τó γραφείο.

Ο Συμεών Σάιζερ έκρυψε τó πρόσωπο τού μέσα σ'τα χέρια του κι' άρχισε νά κλαίη βουδά, με άπόγνωσι. «Όστερα έχωσε τó ρολόι του σ'την τσέπη τού γιλέκου και σηκώθηκε. Μά τó καταραμένο εκείνο ρολόι άρχισε νά παίζη τή μουσική του. Ο Σάιζερ τó έσφιξε με δύναμη, γιά νά τó κάνη νά σωπάση.

Ο Συμεών Σάιζερ έβριζε μία πένθυμη ματιά σ'το γραφείο του κι' έπειτα προχώρησε και βγήκε από κεί: μέσα, γιά πάντα. Είχε γελοιοποιηθί! «Έπρεπε νά γίνη άφαντος...

Μά καθώς περνούσε τó κατώφλι τού γραφείου του, τού φαινόταν πως έβγαυε γιά πάντα απ' τήν καρδιά τής Βερότσκας.



Πάνω σ'το γραφείο γυάλιζαν τάρτα δυό χρυσά ρολόγια...